Subota, 14.05.2016.g.

U zadnjih nekoliko tjedana Gospodin mi je na moj životni put poslao dvije

drage osobe koje kroz vjeru, i u molitvi Gospodinu, traže odgovore za

svoje sadašnje trenutke života.

Obje osobe ostale su same u svojim životima. Imaju one neke od svojih

bližnjih ali nitko ne želi s njima živjeti.

I obje osobe su izgubile svoje supružnike.

Jednoj supružnik umro a drugu je supružnik ostavio, uzeo djecu i otišao

živjeti samostalno.

OSTALE SU SAME "PREKO NOĆI", U TRENUTKU.

I objema osobama kao da se njihov život srušio. Obje su djelovale kao da

su na kraju živaca.

Jednu sam vidio u našoj župnoj crkvi kako u zadnjih nekoliko mjeseci

redovno dolazi na mise. Nisam ju prije poznavao ali sam nekako osjetio u

njoj veliku muku.

SVI MI OSJETIMO, NAŠI DRAGI ANĐELI ČUVARI NAM TO JAVE,

KADA NETKO PATI.

A ja, kada to osjetim, uvijek dobijem želju i potrebu da nekako

pomognem toj osobi. Tako je bilo i u ovom trenutku.

Kada sam to osjetio, svaki put kada sam vidio tu dragu osobu na misi,

kratko sam se Gospodinu pomolio za nju.

I nekako osjećao veliku potrebu da ju jednom nakon mise malo

zaustavim pa ju upitam što je i kako je.

Kada osjetim da je neka osoba u nekoj muci i potrebi a svoje odgovore

traži kroz mise i molitve, ja joj jednostavno priđem i upitam što je muči.

Gospodin mi uvijek dadne za to priliku, i kad osjetim miru sebi da to

mogu učiniti, ja to i učinim bez ikakve pripreme i razmišljanja.

I NIKAD, NIKAD MI NITKO TO NIJE ZAMJERIO ILI SE

UVRIJEDIO.

DRAGA BRAĆA I SESTRE U VJERI KOJI SU U POTREBI, ŽELJNI

SU NAŠE ISKRENE POMOĆI.

I tako mi je jedan dan Gospodin dao priliku da malo porazgovaram i s

tom dragom osobom. Susreo sam ju poslije mise na pješačkom prijelazu,

uputio joj pozdrav i nekoliko riječi, i začas je "potekao" razgovor. Sjeli

smo na kavu i razgovarali, razgovarali …

Ta draga osoba mi je ispričala kako je jednog dana njezin supružnik, bez

nekih najava, uzeo djecu i odselio se iz njihove kuće.

I ispričala mi je da su sada sve sredili u životu, imaju kuću, dobra

primanja, sve materijalno sređeno, djecu … I sada, kada bi im trebalo

biti najljepše u životu, sve se raspalo.

Nije bilo nevjere, nije bilo nekih teških svađa ili zlostavljanja, ništa što bi

samo tako moglo dovesti do tako teške situacije.

I ta draga osoba i dalje je u kontaktu sa svojim supružnikom koji se

odselio u drugo selo u podstanare. I u kontaktu su.

I ta draga osoba je rekla da jako voli svog supružnika i djecu ali da ovaj

odbija se vrati u njihovu kuću.

I da ima njihove slike na stolu u svojoj kući i da uvijek kada se digne se

prvo pomoli za njih.

I u crkvu kada dođe da se prvo pomoli Djevici Mariji za svoju obitelj.

Razgovarali smo i o mogućim razlozima, neobjašnjivim teretima koje je

osjećao njezin supružnik kada su živjeli u njihovoj zajedničkoj kući,

mogućim kletvama i urocima koji su možda bačeni na njihov brak.

No, ono što sam posebno primijetio je da je ta draga osoba uvijek

govorila da bi se ona druga osoba, njezin supružnik, trebao promijeniti,

da je ona sve učinila dobro, da ona u svemu tome ne vidi nikakvu svoju

krivicu, da su sigurno tu u igri neki drugi koji su im bili zavidni i htjeli im

zlo …

Ja sam joj otvoreno rekao da sam probleme u braku nikad nije kriva

samo jedna strana ali da kroz taj razgovor nisam nigdje čuo da je možda i

ona nešto kriva, da možda ta draga osoba se može u nečemu promijeniti.

Tu sam nekako osjetio da sam naišao na zid pa sam zaobišao tu temu

nadajući se da ćemo o tome nastaviti razgovor neki drugi put.

No, ono na čemu sam više poradio bila je vjera i Gospodin.

Pitao sam tu dragu osobu da gdje je Gospodin u njezinom životu. Ona

me upitno pogleda. Ja joj kažem da sam vidio, a i ona mi je posvjedočila,

da snagu za ovu situaciju i odgovore što i kako dalje, traži u crkvi kod

Gospodina i njegovog dobrog duhovnog svijeta, pa me zato interesira da

li je ona stavila Gospodina Boga na prvo mjesto u svojem životu.

Ponovno mi je ona ponovila da ide skoro svaki dan na misu, da se puno

moli Gospodinu za svoju obitelj.

A joj kažem da koliko ja vidim i osjećam, Gospodin joj nije na prvom

mjestu u njezinom životu.

Pa ju upitam da li ujutro kada ustane prvo zahvali Gospodin za novi dan,

za to što je i ona dio tog novog dana, zamoli Ga da joj pomogne izvršiti

Njegovu SVETU VOLJU za njezin život tokom toga dana, zahvali za sva

duhovna i materijalna dobročinstva koja joj je dao i koja će joj dati.

A onda da se pomoli za svoju obitelj i rješavanje kušnji koje ima.

Ili, kada dođe u crkvu, da li prvo dadne slavu i hvalu Gospodinu.

Dok sam ja to pričao, ta draga osoba me samo slušala i oči su joj sve više

išle širom.

Nije na sve to tako gledala…

I nije mi dala odgovor da li je Gospodin na prvom mjestu u njezinom

životu. Nije tako o tome razmišljala jer je na svoje probleme više gledala

svjetovnim očima a molila se Gospodinu tek dok su problemi nastali.

Nekako sam osjetio da ta draga osoba ima na svojoj duši, na svojoj vjeri,

još puno čičaka koji joj smetaju da doživi Gospodina u punini i da mu

svoj život preda na upravljanje.

Ima ona u sebi još dosta neopraštanja, osuđivanja, oholosti, taštine …

Da, taštine. Jer sam joj rekao da je ona i tašta osoba jer svima priča kako

je njoj teško, da sada očekuje od drugih da ju žale u ovoj njezinoj

situaciji jer kao ona nije za ništa kriva a njoj je jako teško.

To je tašto. I to je grijeh.

Te sve stvari joj ne bi govorio da ne traži odgovore na svoja životna

pitanja u crkvi kod Gospodina.

Onda sam joj ispričao malo o svojem obraćenju i primjerima iz svojeg

života.

Samo s Gospodinom na prvom mjestu u našem životu, kada mu život

predamo na upravljanje, možemo spoznati smisao patnji i kušnji.

A kada Gospodinu dadnemo život na upravljanje, tada ne kažemo što bi

mi htjeli nego Gospodinu iznesemo svoje probleme i zamolimo Ga da On

vodi njihovo rješavanje.

Na način da mi učinimo ono što mi možemo a da ostalo prepustimo

njemu.

Ne očekujući da će se sada sve preko noći riješiti, da će se svi oko nas

promijeniti onako kako mi mislimo da bi bilo najbolje.

Ne, jednostavno počnemo zahvaljivati Gospodinu što smo tu i za

sve što imamo, učinimo svaki dan u svojem životu što možemo

za sebe i prema drugima, takvi kakvi smo, tu gdje jesmo, i

prepustimo jednostavno Gospodinu da dalje vodi rješavanje

našeg problema.

A dio svega toga su i mise, i molitve, i trpljenja, i samoća.

ALI I PREKRASNI OSJEĆAJ DA NISMO SAMI, DA SVE TO

IMA NEKI SMISAO I DA ĆE SE SVE RIJEŠITI ONAKO KAKO

JE ZA NAS NAJBOLJE.

Na kraju sam rekao toj dragoj osobi da su joj potrebne još neke iskrene

ispovijedi jer se sigurno nije čisto i iskreno ispovjedila. Da je u njoj još

previše srditosti, osuđivanja, ogovaranja, licemjerja, oholosti, taštine …

PREVIŠE JE ČIČAKA.

Nakon dugog razgovora smo se razišli. U mislima mi je ostala slika

zamišljenog lica te drage osobe.

Nadam se još nekom razgovoru. Da vidim da li je ta draga osoba krenula

putem da GOSPODINA STAVI NA PRVO MJESTO U SVOJEM

ŽIVOTU.

Ali se ne zamaram time previše. Ja sam svoje učinio, za sada. Dalje je

Gospodinovo.

SMILUJ IM SE GOSPODINE!

I BESKRAJNA TI HVALA I SLAVA, MOJ

PRELJUBLJENI GOSPODINE, NA SVIM

TVOJIM DUHOVNIM I MATERIJALNIM

DOBROČINSTVIMA KOJE DAJEŠ MENI,

MOJOJ OBITELJI I NAMA LJUDIMA!

JER TI SI JEDINI SVET, TI SI JEDINI

GOSPODIN, TI SI JEDINI SVEVIŠNJI,

TROJEDINI, LJUBLJENI GOSPODIN BOG!

OTAC, SIN I DUH SVETI.

U SVE VIJEKE VJEKOVA.